

— Не багато буду ждає від вас, скажи пане! — відповів Петро. — От дістану за всю роботу сто золотих, згорі.

— Добре! — каже міністер і згодився, давши йому десять золотих як задаток.

Петро прийшов від міністра, пішов з грішми перед церквою і роздав їх бідним.

За кілька днів прийшов Петро знов по гріші. Міністер знов дав десять золотих, котрі Петро знов роздав бідним. І так від часу до часу вибрав Петро всі гріші, лишилися лиш десять часті згодженої суми. Прийшов він і по ті останні гріші.

— Вже остаток береш, малярю, а роботи твоєї не бачу! — каже міністер до него. — А що буде, як не потрібні змалювати?

— То нештука змалювати, — відповідає Петро — але треба уміти!

Міністер виписав останніх десять золотих. Петро взяв їх і пішов просто до столяра.

ХІ. ДВНАДИЦЯТЬ ТАБЛИЦЬ.

Прийшовши до столяра, просить його Петро, щоб зробив йому 12 таблиць.

— Нехай! — каже будуть готові до трох днів.

І справді третього дня були таблиці вже готові. Петро заплатив, взяв таблиці з собою і поносив їх до церкви, а зіставивши їх там, пішов сам до міста, накупив цегли і поприбивав всі таблиці, почавши від порога на околицю по сідлах церкви, там, де були найвидніші місця. Описав став ще раз на порозі, подивився чи добре кождо видно, замкнув відтак церкву на ключ і пішов знов до міста.

Прийшов до склепу, курив отівце чорнилом ранушене і вернувшись до церкви. Увійшовши до середини, розглянув ще раз на околицю, потім приступив до першої таблиці й почав на ній писати:

ТАБЛИЦЯ І.

»Як був я ще малим хлопцем, послав мене батько до школи, а що я був одинаком у свого батька, то був дуже розгублений і нехотів у школі учити ся. Батько побачивши, що я не маю до науки охоти, по кількох літах народної школи увільнив мене від дальшої науки.

Петро.